

Бяла шапчица за Флорънс

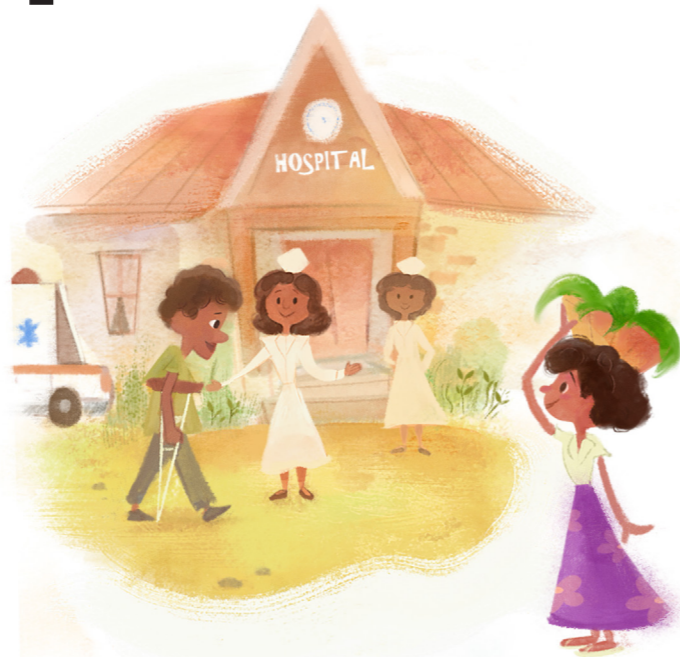
От Джордан Монсън Райт
(По истинска история)

Тринадесетгодишната Флорънс Ониеке стигна обичайното си място на претъркания открит пазар в Онич, Нигерия. Улицата беше пълна с продавачи, които викаха на пазаруващите. Жени вървяха, като носеха вързопи на главите си. Ваканцията тъкмо беше започнала и Флорънс знаеше, че приятелите ѝ се радваха на свободното си време. Но Флорънс прекарваше ваканциите, като продаваше вернония на пазара. Само така можеше да изкара пари за училищните такси.

Но Флорънс не се оплакваше. В края на краищата всеки ден майка ѝ прекарваше дълги часове на пазара,

за да продава ямс и така семейството да има пари за храна. Майка ѝ работеше толкова много. И

двамата ѝ родители работеха много. Но без образование

възможностите им бяха ограничени. Флорънс почти беше завършила основно училище. Вероятно, ако беше възможно да продължи образованието си, щеше да може да има добре платена работа и да помага на семейството си.

Когато се върна у дома, Флорънс намери родителите си и попита: „Мислите ли, че ще мога да уча в гимназия? И може би в университет?“

Мама погледна Ннам (татко) и поклати глава. „Университетът струва много повече от това, което имаме“ – каза Ннам. Флорънс погледна надолу към обувките си. Тя не искаше Мама и Ннам да видят колко беше разочарована.

Няколко дни по-късно Флорънс отиде до болницата, за да купи лекарства. В болницата имаше почти толкова хора, колкото на пазара, но не беше чак толкова шумно. Флорънс гледаше медицинските сестри с техните чисти бели шапчици. Тя си представи, че е в такава униформа, помага на болните и се грижи за бебета в голяма болница. Може би *тя* можеше да стане медицинска сестра.

Флорънс знаеше, че родителите ѝ бяха прави – получаването на образование щеше да бъде трудно. Но Флорънс знаеше как да работи усърдно. Тя реши да опита.

Независимо колко неща трябваше да свърши през деня, Флорънс намираше време да учи. Тя премина изпитите за гимназия и Ннам взе назаем достатъчно пари, за да може тя да учи. По-късно научи, че държавата можеше да плати част от следването ѝ за медицинска сестра. Нейната мечта можеше да се осъществи!

Но в началото на учебната година Флорънс почувства малко съмнение. Ами ако беше прекалено трудно? Ами ако се чувстваше самотна? Флорънс наведе глава и се помоли: „Скъпи Боже, моля Те, дай ми силата да уча в медицинския университет и да работя усърдно“.

В университета Флорънс се научи как да дава лекарства и да поддържа инструментите чисти, без микроби. Понякога пациентите оздравяваха, а понякога не. Флорънс често се молеше за смелост. След три дълги години Флорънс се дипломира с отличие за най-добър студент в курса. Мечтата ѝ се сбъдна! Тя вече можеше да носи бялата шапчица на медицинска сестра и можеше да печели достатъчно пари за семейството си.

Много години по-късно Флорънс посети малък клон в мисия Гана Акра. Нейният съпруг, Кристофър

Чукура, беше президент на мисия там. Флорънс срещна деца в клон, които не винаги можеха да ходят на училище. Те не бяха сигурни какво щяха да правят в бъдеще. Те напомниха на Флорънс за нея самата, когато беше дете. „Какво мога да им кажа, за да им помогна?“ – Флорънс се помоли мълчаливо.

След това почувства ясен подтик: Разкажи им за твоя живот.

Флорънс се замисли за живота си. Тя беше работила в болници в Нигерия и Съединените щати. Беше се омъжила за добър мъж и заедно бяха открили Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Беше станала майка. Сега помагаше на мисионерите да бъдат здрави и да работят усърдно. Небесният Отец ѝ беше помагал да стане медицинска сестра. Беше ѝ помагал да постигне много повече, отколкото си беше представляла. Той можеше да направи същото и за тези деца.

Флорънс погледна децата и се усмихна. „Нали знаете какви бели шапчици носят медицинските сестри? Един ден видях една такава шапчица и реших да стана медицинска сестра...“ ●

Авторката живее в щата Мичиган, САЩ.

На тази снимка Флорънс най-накрая носи своята бяла шапчица!

